Autenticitatea omului care se gândește pe sine

On Martie 15, 2020

Fii un exemplu de gândire pentru gândirea ta, nu gândirea pe care ți-o oferă exemplul de gândire al altora.

Mi-a plăcut extrem de mult personalitatea tânărului scriitor Wilhelm Hauff, nu datorită originii sale umile care i-a dat un avânt creativ nemaipomenit, renunțând la o carieră în preoție, ci datorită imaginii pe care singur și-a construit-o despre el însuși. Este imaginea unui idealist. Unui pacifist. Unui filosof. Unui gânditor plin de conștiința excepționalității sale. La această imagine poate contribui și sentimentul de liniște sufletească și împlinire pe care îl ai atunci când creația ta devine subiectul imaginii unei noi realități: "Ceea ce construiești despre tine însuți schimbă ceea ce ești pentru o perspectivă diferită."

Când îl citesc pe Hauff, cu multă considerație, cu multă emoție, cu multă încărcătură sufletească, ca printr-un fel de chemare secretă și îndepărtată, simt că sunt în măsură să găsesc corespondențele simbolice ale unei tălmăciri Shakesperiene în visurile unei lumi Kafkaiene. În orice imagine, consacrată unei asemenea personalități, alcătuind o racordare la activitatea unor valori existențiale (precum demnitatea, reputația și integritatea), se reflectă cea mai înaltă distincție sufletească: "Fii mulțumit cu tine însuți ! "

Fixând echilibrul tuturor calităților trebuincioase scrierii profunde, ca un remediu pentru singurătate, manifestarea personalității supusă procesului de interiorizare se constată în următorul fragment decupat dintr-un monolog al unui narator care meditează asupra condiției sale într-un secol zbuciumat. Numaidecât, suportul afectiv al interiorizării depinde de rezultatul direct al motivației de a-și comunica punctul de vedere vizavi de experiența dobândită prin asimilarea individuală a Marii Cunoașterii. Nu ține neapărat de obținerea succesului, ci de autenticitatea propriei povești, autenticitatea propriilor trăiri, autenticitatea propriei viziuni.

Iată ce scria despre el însuși, Wilhelm Hauff, într-un scurt moment de luciditate:

"Sunt doar un biet tânăr nevoit să-și croiască un drum prin lume cu pana sa. Aparțin tuturor, îmi aparțin mie însumi, dar nu aparțin nici unei școli... Nu simt deasupra mea niciun stăpân sau dascăl căruia să-i datorez supunere, în afara legilor eterne ale binelui și frumosului, spre care tind, chiar și așa, într-o manieră nedesăvârșită. Se prea poate să nu fiu în stare să țin forma departe de influența timpului, dar spiritul îmi va rămâne nemăsluit."

Leadership: Tratezi puterea ta de gândire ca un act de înaintare într-un "înțeles mai înalt" atribuit manifestării personalității tale într-un proces sublim de interiorizare?

Există două feluri de artiști: cei autentici și cei ajutați să devină autentici. Primii învață totul singuri, de la natură, ceilalți învață totul cu ajutorul altcuiva.

Aici e diferența. Cine învață totul de unul singur își dezvoltă propriile tipare de gândire. Cine învață totul de la altcineva, preia tiparele de gândire a acelui individ, chiar dacă opera sa este considerată unică prin formă, finisaj, design și calitate.

Depășind cadrul îngust al experienței personale, artiștii devin mai mult decât creatori, își îmbogățesc perspectiva de a vedea inima lucrurilor, frumusețea lor ascunsă, rostul lor, latura lor diferită într-o imagine a lui "Eu Însumi". Adică faptul de a trăi viața în alt plan, al

emoționalității simbolice.

Acest "Eu însumi" este cadrul de îmbogățire al scriitorului din experiența unui punct de vedere situat la înălțime. De fapt, libertatea de a fi artist poate fi interpretată numai prin ecranul unui Ego alimentat dintr-o permanentă admirație față de bine și frumos, din tot ceea ce înconjoară ființa sa. Este o revitalizare a sentimentului de mulțumire, de valoare, de recunoștință adus libertății de exprimare care oferă noi perspective de interpretare a realității trăite prin scris, printr-o reflecție prelungă asupra scrisului căruia îi dedici viața.

Autenticitatea înseamnă să nu datorezi nimănui nimic, în afară de tine însuți.

Maestrul își învață elevul să deseneze flori. Elevul învață să deseneze niște flori minunate, mai frumoase ca cele din desenele maestrului. Dar el n-ar fi putut niciodată să ajungă la artă fără un maestru care să se țină de el. Toată opera lui se va rezuma la un punct de vedere al "Altuia" care a stat în spatele devenirii sale. Totdeauna, succesul creațiilor sale se va datora lecțiilor oferite de maestrul său.

Din acest motiv, mă văd nevoit să cred că este mai valoros acel artist care face din el însuși capodopera propriilor lecții de gândire. El nu datorează nimănui nimic, în afară de bucuria rezultatelor muncii cu el însuși. Autenticitatea înseamnă să nu datorezi nimănui nimic. Deci, nu se rezumă la a face niște desene minunate, mai frumoase decât a altora.

Fii un exemplu de gândire pentru gândirea ta, nu gândirea pe care ți-o oferă exemplul de gândire al altora.

Un proces de interiorizare trebuie să reflecte o parte din personalitatea creatorului în planul gândirii așternute pe hârtie cu consistența unei experiențe de viață simple, oneste, libere, capabile să-i furnizeze Eului impresia de unitate, integralitate și autonomie.

Autenticitatea omului care se gândește pe sine este dovada de mare prețuire pe care și-o oferă un biet tânăr nevoit să-și croiască un drum prin lume cu pana sa, care este mai mult decât un scriitor oarecare, este confesiunea unui spirit care posedă luciditatea arzătoare a personajelor sale. Este expresia unui spirit care va rămâne totdeauna nemăsluit.

Source: https://neculaifantanaru.com/autenticitatea-omului-care-se-gandeste-pe-sine.html